

Katastrální území	SLIVENEC	
Připojeno ke Praze	1974	
Městská část	Sliveneč	
Správní obvod	Praha 5	
Obvod hl. m. Prahy	Praha 5	
Údaje o linkách k datu 31.12.2024		
Textový popis k roku 1999	Počet obyvatel 2021: 3536	
Poslední úprava obsahu: 17.1.2025 17:04	Rozloha: 566,1 ha	

Linky VD SLIVENEC		
Z historických autobusových obsaženy pouze linky od roku 1948		
linka	*	†
b-11410	(01.06.1948)	28.12.1979
b-01114	30.11.1952	20.05.1955
a-246	29.12.1979	31.08.2012
a-247	29.12.1979	31.08.2012
a-248	29.12.1979	31.08.2012
a-420/II	03.09.1984	27.06.1986
a-951 (601)	29.11.2003	
a-514	29.11.2003	09.12.2006
a-230/II	04.09.2006	15.12.2023
a-120/V	01.09.2012	
a-130/IV	28.08.2016	
a-903/II	08.10.2017	28.06.2019
d-5	13.10.2023	
d-94	13.10.2023	
d-4	16.10.2023	
a-104/II	16.10.2023	

(dř. 01141, 01101, 01301, 3489);
jízdni řád viz *Lochkov*

Šk
noční, příměstská
noční

noční

noční

SLIVENEC, HOLYNĚ

Někdejší obec Sliveneč, dnes samostatnou městskou část, tvoří dvě katastrální území – vlastní Sliveneč a o něco severněji Holyně (dříve také Holiň či Holín). Jejich dlouhá historie je ale hodně společná. Zakládací listina vyšehradské kapituly se zmiňuje už k roku 1088 o Holyni, ale musíme vzít v úvahu, že jde o padělek z 12. století. Další zmínka o Holyni je z roku 1160, kdy patřila k „důchodům mostu Pražského“. V roce 1253 daroval obě vsi (a tady už je jejich historie jednoznačně doložena) král Václav I. řádu křižovníků s červenou hvězdou, a tak stále souvisely s důležitou pražskou dopravní stavbou, neboť výtěžek z jejich hospodářství měli křižovníci používat na údržbu tehdy jediného pražského mostu. Za husitských válek byly Sliveneč

s Holyní zabrány Pražany, ale v 15. století se opět vrátil do řádového majetku. V roce 1620 se vsi opět dostaly do soukromé držby. Slivenec koupila jistá Anna Pfefferkornová z Ottopachu, Holyni novoměstský měšťan Matěj Klukovský (který v té době vlastnil i nedaleké Klukovice, avšak podobnost jmen je v tomto případě náhodná), ale brzy po bitvě na Bílé hoře museli oba majitelé svůj čerstvě získaný majetek křižovníkům bez náhrady vrátit. Další staletí se už majitelé vesnice neměnili a v roce 1849 se po přijetí obecního zřízení stal Slivenec samostatnou politickou obcí, jejíž částí byla osada (katastrální obec) Holyně. Holyně však na určitou dobu získala nezávislost na Slivenci – v letech 1937–1951 byla samostatnou obcí v okrese Praha-venkov (resp. Praha-venkov-jih, resp. Praha-jih), Ke Praze tak byla obě katastrální území připojena v roce 1974 jako obec Slivenec při zachování místního národního výboru. Část holyňského katastru (1,39 km²) se stala částí hlavního města už v roce 1960. Dnešní statut městské části má Slivenec od roku 1990 po přijetí současného zákona o hlavním městě Praze. Mezi světovými válkami se začala stavět nová kolonie rodinných domků na rozhraní sliveneckého a hlubočepského katastru. Říkalo se jí Nový Slivenec, ale častěji, pro její polohu blíž k hlavnímu městu, byla nazývána Pražskou čtvrtí. Zachovala si dlouho svoji urbanistickou samostatnost.

Slivenecké i holyňské území se proti minulosti poněkud zmenšilo. V roce 1958 byla odloučena osada Cikánka (133 hektarů; byla připojena k Radotínu v souvislosti s chystanou výstavbou nové cementárny) a v roce 1983 došlo k oddělení další značné části sliveneckého a holyňského území – včetně Pražské čtvrti – do katastru Hlubočep pro sjednocení území, na kterém se začalo stavět sídliště Barrandov.

Ve Slivenci je raně gotický kostel Všech svatých postavený v poslední čtvrtině 13. století. Na jeho oknech byly vytvořeny vitráže s namalovaným krucifixem a postavami apoštolů. V kostele však dnes můžeme od roku 1889 spatřit jen kopie, originály vitráží se nacházejí ve sbírkách Umělecko-průmyslového muzea. Někdejší zemědělský charakter obce připomíná výrazná stavba statku. Holyňskou památkou je kaple sv. Jana Křtitele z roku 1861, postavená v pseudorománském slohu.

Hospodářství obcí nebylo závislé pouze na zemědělství, po staletí tu existoval i kamenický průmysl. Už ve 14. století vlastnili ve Slivenci křižovníci lomy na proslulý červený mramor, ze kterého byly postaveny části zbraslavského kostela a používal se i k výzdobě chrámů a paláců v Praze, protože se velmi dobře leštil. Nejrozsáhlejší a nejznámější lom byl v oblasti již zmíněné Cikánky, dnes už tedy není na sliveneckém území. Ze zdejšího kamene se také vyráběly drobné dlažební kostky. V Holyni, která leží nad údolím Dalejského potoka, bývaly ještě v nedávné minulosti vápenky. Dodnes bychom našli i jejich zbytky. Jedna byla blíže Řeporyjí pod dnešním sídlištěm Velká Ohrada, druhou, v těsné blízkosti obce, dodnes připomíná pojmenování ulice – U vápenice. Na území Slivence dnes ale nalezneme také dvě pro hlavní město životně důležité stavby. První si můžeme všimnout u silnice Slivenec – Ořech. Jde o rozsáhlý zemní vodojem Ovčín postavený v polovině 80. let, který může pojmout asi 10 tisíc m³ vody, přičemž denní výkon zařízení je asi 20 tisíc m³. Tou druhou stavbou je rozsáhlá transformovna a rozvodna 400/110 kV Řeporyje akciové společnosti Pražská energetika (nenechte se zmást jejím jménem, opravdu leží ve Slivenci, stavět se však začala ještě před malou úpravou hranic obou obcí) uvedená do provozu v roce 1975, a která představuje jeden ze základních energetických napájecích bodů Prahy.

Slivenec byl postaven při důležité obchodní cestě z Prahy do Bavor, která se připomíná už v 11. století. (odsud vedla na území dnešní Prahy přes Lochkov a radotínský přívoz). Význam cesty zanikl v roce 1742, kdy za francouzské okupace vojáci vylámali v hlubočepských skálách, spadajících do koryta Vltavy, novou komunikaci podél jejího toku. Později se stará cesta označovala jako silnice či silniční trať zlíchovsko-lochkovská. Z ní odbočovala okresní silnice do Ořecha a dále silnice holyňská a do Velké Chuchle. V 80. letech 20. století se mnohé změnilo. Nová čtyřpruhová silnice, tzv. barrandovská výstupní komunikace (silnice II/600, resp. ul. K Barrandovu), znamenala v roce 1985 faktický zánik mimosliveneckého úseku staré silnice mezi zadní vrátnicí filmových ateliérů a Pražskou čtvrtí. Stará silnice do Holyně také zanikla, a to při výstavbě Nového Barrandova. Silnice II/600 zde tvoří součást dlouhodobě provizorního propojení dálnic D1 a D5 a nahrazuje dosud nerealizovaný úsek dálničního okruhu H1 převedením na střední dopravní okruh (Jižní spojku – I/29).

Ačkoliv už od roku 1873 projížděly Prokopským a Dalejským údolím, tedy přes holyňský katastr, vlaky Pražsko-duchcovské dráhy, teprve 1. dubna 1933 tu byla zřízena zastávka Holyně; do té doby byla nejbližší stanice Hlubočepy. Na sklonku třicátých let tu zastavovalo celotýdenně 11 párů vlaků a dá se říci, že se jejich počet v dalších letech pronikavě neměnil. Většina vlaků ve směru do Prahy končila na Smíchově, jen 5 spojů jezdilo až na Wilsonovo nádraží, po válce už všechny vlaky měly konečnou na Smíchově. Vlaky v Holyni zastavují dodnes. U holyňské zastávky bývala dokonce krátká železniční vlečka do zdejší vápenky. Od 30. května 1930 je už doložena soukromá autobusová linka od křižovatky Anděl přes Hlubočepy a Holyni do Slivence. Linka měla v době svého vzniku v jízdních řádech číslo 2025 a byla dlouho (kromě vlaku) základní obsluhou této oblasti. V roce 1949 převzalo její provoz ČSD a linka začala dojíždět až do Lochkova. Od roku 1950 bylo provozovatelem ČSAD (linka číslo 01301, později 11410). Základní dopravní spojení Slivence i Holyně bylo na dlouhá léta stabilní. V letech 1952–1955 přes Slivenec jezdila ještě i linka z Prahy přes Chuchli do Nučic, resp. později až do Rudné. Základní slivenecká linka později prodloužena až do Radotína. Teprve pět let po připojení obce Slivenec ku Praze, 29. prosince 1979, převzal zdejší obsluhu Dopravní podnik, a to hned třemi autobusovými linkami – 246, 247 a 248. Všechny jezdily ve shodné trase od konečné tramvaje v Hlubočepích kolem barrandovských filmových ateliérů. Linka č. 246 jezdila jako ČSAD až do Radotína, „dvěstěčtyřicetsedmička“ končila v Lochkově a linka 248 byla určena pro obsluhu Holyně, ale dočasně, až do března 1980 končila ve Slivenci. V době výstavby nové ulice K Barrandovu a mostu přes Růžičkovu rokli, téměř rok a půl, jezdily všechny linky přes staré Hlubočepy. Po zprovoznění ulice K Barrandovu a prodloužení všech linek ke stanici metra Smíchovské nádraží od 3. listopadu 1985, došlo ve Slivenci ke změně vedení zdejších linek. Protože ve směru z centra nebylo možné z magistrály odbočovat vlevo po původní trase do ulice Ke Smíchovu, jezdí autobusy „po hlavní“ až k holyňské křižovatce, kde všechny linky odbočují do ulice k Holyni do Slivence. Zpět jezdí (od roku 1988) po staré silnici. Linka 248 projíždí před Holyní nejdříve v obou směrech Slivencem, s využitím zastávky Za farou. I přes některé další dílčí změny (např. zajištění některých spojů do barrandovského sídliště) je historie slivenecké dopravy, stejně jako minulost obce, až nezvykle stabilní.

